

НОМІНАЦІЇ НА ПОЗНАЧЕННЯ НАЗВ ОКУПАЦІЙНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНСЬКОМУ МЕДІАДИСКУРСІ

Цупрун Тетяна Володимирівна,

асистент кафедри іноземних мов історичного та філософського факультетів,

навчально-наукового інституту філології

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ORCID ID: 0009-0002-7605-1333

У статті досліджується вербалізація концепту *ОКУПАЦІЯ* в українському медіадискурсі в контексті російсько-української війни, зокрема через аналіз номінацій, що позначають окупаційну владу. Об'єктом дослідження є лексеми та словосполучення, які відображають ставлення до окупаційних структур на тимчасово окупованих територіях (ТОТ) України, включаючи Крим, Донецьку, Луганську, Херсонську та Запорізьку області. Мета роботи – виявити принципи формування цих номінацій, їхню семантичну, культурологічну та ідеологічну роль у медіапросторі. Дослідження спирається на критичний дискурс-аналіз (КДА), зокрема тривимірну модель Нормана Фейрклоу (текст → дискурсивна практика → соціальна практика) та дискурс-історичний підхід (Рут Водак і Мартін Райзігль), що дозволяють простежити зв'язок між лексикою, редакційними практиками та ідеологічними наративами. Аналізуються стратегії номінації, предикації (приписування рис) та аргументації (легітимація/делегітимація), які формують сприйняття окупаційних режимів. Емпірична база охоплює медіатексти 2023–2025 років, які демонструють контраст між прокремлівськими евфемізмами («спеціальна військова операція») та українськими фреймами («війна», «вторгнення»), а також західними наративами («герої проти лиходіїв»). У статті виділено ключові номінації, що виконують делегітимаційну функцію, підкреслюючи тимчасовість, нелегітимність і зовнішнє керування окупаційних структур. У рамках критичного дискурс-аналізу ці номінації перерозподіляють легітимність, визнаючи виключно українську владу законною, а окупаційну «владу» позиціонуючи як позаправову; чітко розподіляють відповідальність, переходячи від узагальненої «російської влади на ТОТ» до конкретних «ставлеників»; протидіють пропагандистським евфемізмам, запобігаючи нормалізації термінології окупаційного управління.

Особливу увагу приділено пейоративним маркерам, які апелюють до історичної пам'яті та викликають негативні асоціації. Висновки підкреслюють, що український медіадискурс формує цілісну систему номінацій, яка не лише описує, але й активно протидіє нормалізації окупаційних режимів, розкриваючи їхню позаправову природу.

Ключові слова: окупаційна влада, медіадискурс, критичний дискурс-аналіз, номінація, делегітимація, російсько-українська війна, фрейм.

Tsupun Tetiana. Nominations designating occupation authorities in Ukrainian media discourse

The article investigates the verbalization of the concept of *OCCUPATION* in Ukrainian media discourse in the context of the Russo-Ukrainian war, in particular through an analysis of nominations that designate the occupation authorities. The object of study comprises lexemes and multiword expressions that reflect attitudes toward occupation structures on Ukraine's temporarily occupied territories (TOT), including Crimea and the Donetsk, Luhansk, Kherson, and Zaporizhzhia regions. The aim is to identify the principles governing the formation of these nominations and to elucidate their semantic, cultural, and ideological roles within the media space. The research is grounded in Critical Discourse Analysis (CDA), specifically Norman Fairclough's three-dimensional model (text → discursive practice → social practice) and the Discourse-Historical Approach (Ruth Wodak and Martin Reisigl), which together make it possible to trace links between lexis, editorial practices, and ideological narratives. The analysis addresses strategies of nomination, predication (ascription of properties), and argumentation (legitimation/delegitimation) that shape perceptions of occupation regimes. The empirical base encompasses media texts from 2023–2025 that demonstrate the

contrast between pro-Kremlin euphemisms (“special military operation”) and Ukrainian frames (“war,” “invasion”), as well as Western narratives (“heroes versus villains”). The article identifies key nominations that perform a delegitimizing function, foregrounding the temporariness, illegality, and external control of occupation structures. Within the framework of CDA, these nominations redistribute legitimacy – recognizing only Ukrainian authorities as lawful while positioning the occupation “authorities” as extra-legal; they precisely allocate responsibility, moving from generalized references to “Russian authorities on TOT” to specific “Kremlin appointees”; and they counter propagandistic euphemisms, preventing the normalization of the terminology of occupation governance. Particular attention is paid to pejorative markers that appeal to historical memory and evoke negative associations. The conclusions emphasize that Ukrainian media discourse has developed a coherent system of nominations that not only describes but actively resists the normalization of occupation regimes by exposing their extra-legal nature.

Key words: *occupation authorities, media discourse, critical discourse analysis, nomination, delegitimation, Russo-Ukrainian war, frame.*

Вступ. У контексті російсько-української війни медіадискурс ОКУПАЦІЇ набуває стратегічного значення як механізм не лише інформування, але й ідеологічної мобілізації. Окупація, як феномен, включає не тільки фізичний контроль над територіями, але й дискурсивне переосмислення простору, ідентичності та легітимності влади. З анексії Криму у 2014 році та ескалації на Донбасі, а згодом повномасштабного вторгнення 24 лютого 2022 року, російські медіа активно використовують наративи «денацифікації» та «захисту російськомовного населення» для виправдання окупаційних дій. Ця стаття фокусується на тому, як медіадискурс формує концепт ОКУПАЦІЇ, виокремлюючи ключові фрейми на позначення назв окупаційної влади в українських ЗМІ.

Метою цієї розвідки є дослідження основних принципів вербалізації концепту ОКУПАЦІЯ в його дискурсивному вияві на матеріалі лексем та словосполучень української мови, які експлікують феномен ставлення мешканців територій, що знаходяться під владою РФ, до провладних структур.

Об’єктом дослідження виступають номінації на позначення окупаційної влади. Такі назви виявляють значний ступінь диференціації, що простежується у кількох вимірах. У культурологічному аспекті вони репрезентують специфіку колективної пам’яті та символічних практик, пов’язаних із досвідом війни й підпорядкування. У функційному плані такі номінації виконують роль маркерів владних ієрархій віддзеркалених у ЗМІ, регламентуючи взаємодію між окупаційними структурами та місцевим населенням. Семантичний рівень засвідчує розбіжності у значеннєвому наповненні, що варіюється від офіційної бюрократичної лексики до народних

найменувань із виразним емоційно-оцінним забарвленням. У філософському трактуванні ці назви постають як знаки влади та підпорядкування, які одночасно демонструють сутність насильницької природи окупаційних режимів і окреслюють горизонти спротиву та морального осмислення досвіду окупації.

Виклад основного матеріалу дослідження з обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Критичний дискурс-аналіз (КДА) у широкому сенсі розглядає тексти як практики, що відтворюють/оспорюють владні відносини. Т. Ван Дейк окреслює КДА як дослідження того, як зловживання владою, домінування та нерівність «втілюються, відтворюються та опираються» у мові; його «ідеологічний квадрат» показує, як дискурси підкреслюють «наші» позитиви й «їхні» негативи та замовчують протилежне, що особливо продуктивно для аналізу воєнних евфемізмів і медійних фреймів окупації [2, 3].

Тривимірна модель Нормана Фейрклоу (текст → дискурсивна практика → соціальна практика) дозволяє зв’язати мікроаналіз лексики/метафор із мезорівнем виробництва/споживання та макрорівнем ідеології й ідентичності. Саме в цій рамці лексеми на кшталт *визволення* чи евфемізм *спеціальна військова операція* описуються як текстові фрагменти, що закріплюються інституційно (редакційні політики, цензурні настанови) [4].

Дискурс-історичний підхід [6] додає інструментарій ідентифікації стратегій номінації (як називають виконавців дій: *визволителі/колаборанти*), предикації (які риси їм приписують) та аргументації (які топоси легітимують дії: *безпека, захист російськомовних* тощо). Цей підхід вимагає простежувати інтертекстуальні ланцюги – як старі

радянські евфемізми (*дружня допомога, відновлення конституційного порядку*) реактуються в нових медіа-нарративах.

Емпіричні дослідження 2023–2025 рр. фіксують, що прокремлівські джерела системно віддають перевагу евфемізму *спеціальна військова операція* (часто для мінімізації правової/моральної ваги номену *війна*), тоді як незалежні або проукраїнські канали вживають *війна/вторгнення*; також показано, як сайти на кшталт Pravda.ru комбінують цей евфемізм із наративом *proxy war*. Це безпосередньо ілюструє механізми легітимації та «нормалізації» агресії, релевантні до окупаційного дискурсу [8].

Західні медіа, навпаки, застосовують фрейми «героїв та лиходіїв», де Україна постає жертвою, а Росія – агресором, акцентуючи на гуманітарній кризі та відповідальності за окупацію. Ця дихотомія ілюструє поляризацію медіадискурсу, де інформаційне середовище стає ареною гібридної війни [7].

Медіадискурс окупації є не лише відображенням конфлікту, але й його каталізатором, формуючи сприйняття легітимності агресії. Російські наративи легітимізують окупацію через ідеологічні фрейми, тоді як західні ЗМІ сприяють міжнародній солідарності з Україною [1, 5].

Вже від самого початку появи в 2014 році *тимчасово окупованих територій (ТОТ)*, тобто територій частково окупованих Луганської, Донецької областей та Криму, а від початку повномасштабної війни в 2022 році Херсонська та Запорізька області, в українських медіатекстах формується спеціальна термінологія пов'язана з називанням ворога на цих землях. Головною метою цієї лексики була делегітимація цієї влади, підкреслення її тимчасовості, нетривалості.

Вербалізаторами цього фрейму стають номінації, які повинні створити у читача негативні конотації, пов'язані з цією владою, викликати негативні емоції. Для створення такого враження лексика використовується стилістично різноманітна та емоційно насичена лексика, яка викликає необхідні асоціації адресанту. Такі номінації звертаються до історичної пам'яті читача, формуючи фрейми необхідності людини у історичній, правовій та соціальній справедливості.

Серед номінацій на позначення назв влади перш за все зустрічається велика кількість

назв утворених за допомогою прикметника *окупаційний*, який має підкреслити тимчасовий характер влади на захоплених територіях: *окупаційна влада* «*Окупаційна влада РФ ув'язнила жителя Херсона на 10,5 років – її викрали під час окупації міста*» (radiosvoboda.org). Розширений варіант представлено наступними словосполученнями: *окупаційні органи влади* «*Керівництво РФ готується формувати на тимчасово окупованих територіях свої окупаційні органи влади – в Росії відбирають співробітників силових структур, прокуратур та судів, яких в подальшому направлять в Україну*» (<https://www.pravda.com.ua/news/2022/03/31/7335973/>); *окупаційна адміністрація* «*Російська окупаційна адміністрація планує вивезти тисячу українських дітей з окупованої Луганської області до таборів на території РФ нібито на відпочинок*» (<https://suspilne.media/donbas/1026557-golovni-novini-doneckoi-ta-luganskoi-oblastej-podii-26-travna/>).

Досліджувані номінації *російська влада на окупованих територіях, влада країни-окупанта / російська окупаційна влада, самопроголошена влада / так звана «влада», маріонеткова адміністрація / маріонетки Кремля, проксі-влада / проксі-адміністрація, підконтрольні Росії чиновники, ставленики Кремля, колабораційна влада / колаборантська адміністрація, адміністрація окупаційної держави* формують у медіадискурсі України когнітивно-ідеологічний фрейм делегітимації окупаційного управління. У структурі деяких з наведених словосполучень можна прослідкувати делегітимаційні маркери статусу. Як от у номінації *самопроголошена влада / так звана «влада»* прослідковується подвійне знецінення – відсутність легальної процедури набуття повноважень поєднується з графічними лапками які є виразником сумніву. Уживання щодо Маріуполя експлікує саме нелегітимність контролю й «режимності» практик: «*У тимчасово окупованому російськими військовими Маріуполі самопроголошена влада розпочала комплексну операцію з посилення режиму*». (<https://www.slovoidilo.ua/2022/09/19/novyna/suspilstvo/mariupoli-samoproholoshena-vlada-posylyla-rezhym-ye-pershi-zatrymani>).

Пейоративно забарвлене висловлювання *Маріонеткова адміністрація/маріонетки Кремля* є метафорою зовнішнього керування,

що позбавляє суб'єктності місцеві структури. Медіаресурс «Новини України і світу» номінує підконтрольні РФ органи на територіях Херсонщини, Криму та загалом ОРДЛО «маріонетковою «владою»: *Херсонські маріонетки Кремля слідом за «Л/ДНР» оголосили свої дати «референдуму»*; Підконтрольна Кремлю маріонеткова «влада» Херсонської області заявила про плани провести «референдум» про «входження» до складу Росії 23 – 27 вересня. (<https://nv.ua/ukr/ukraine/events/hersonskie-marionetki-kremlya-obyavil-svoi-daty-referenduma-50271244.html>).

У словосполученні *ставленики Кремля* відбувається пряме індексування джерела впливу та формується образ персональних агентів Росії: *Священники РПЦ супроводжують ставлеників Кремля, вихваляють їх, називаючи “владою від бога”*. Вони закликають людей підкорятися колаборантам і повторюють те, що каже московський патріарх Кирил. Російські священники вселяють пастві, що слід бути покірними Кремлю і моляться за Путіна, як це робить (<https://uatv.ua/uk/okupatsijna-rosijska-tserkva-yak-svyashhennyky-rpts-dopomagayut-kremlyu-na-zahoplenyhterytoriyah-i-blagoslovlyayut-vijnu/>).

Деякі номінації маркують проросійську владу як таку, що знаходиться під повним контролем російського уряду. Так словосполучення *підконтрольні Росії чиновники* є синтагмою, що граматично фіксує залежність, виражає пасивне підпорядкування, керованість, водночас зберігаючи їхню відповідальність за мовленнєві та владні акти на ТОТ (напр., наративи «історичної належності» територій): *Підконтрольні Росії керівники Криму і Севастополя в розпал бойових дій на фронтах України роблять те, чого від них чекає Кремль – намагаються показати, що анексований Кримський півострів захищений, а кримчани нібито живуть звичайним мирним життям. Чим зайняті під час війни чиновники, розбиралися Крим.Реалії*. (<https://ua.krymr.com/a/rosiys%CA%B9ki-chynovnyky-namahayutsya-stvoryty-ilyuziyu-tyrnoho-zhyttya-v-krymu/33452480.html>); Чому підконтрольні Кремлю чиновники знову говорять про начебто історичну приналежність окупованих територій Росії? Якою є справжня історія Херсонської і Запорізької областей? (<https://www.radiosvoboda.org/a/>

[novyny-pryazovya-podkast-khto-rozbudovuvav-pivden-ukrayiny/33182906.html](https://www.radiosvoboda.org/a/novyny-pryazovya-podkast-khto-rozbudovuvav-pivden-ukrayiny/33182906.html)).

Компонет *проксі/проху* у номенах *проксі-влада, проксі-сили, проксі-органи* запозичено з безпекових студій, позначаючи мережі впливу та керованих суб'єктів. Термін є переосмисленням терміну *проксі-війна* – «війна через посередників», та використовується для опису російських інструментів впливу в Україні та довкола неї. Як слушно зазначає Г. В. Фещуков «... щодо природи та особливостей окупаційних режимів та нормативних основ політик окупації, для України особливо важливим є концептуальне осмислення даного явища міжнародного права, зокрема, окупації «третіми особами» (інакше – окупації *бу проху*, окупації «чужими руками»), що пояснюється російсько-українським конфліктом та, як наслідок, складним правовим трактуванням даної ситуації та пошуком непростих виходів з неї» [9, с. 306]. Наведемо приклади використання таких номінацій у медіа текстах: *Військова розвідка України (ГУР) здійснила злом серверів російських проксі-органів у окупованому Криму, отримавши доступ до понад 100 терабайтів секретної інформації. Про це в інтерв'ю для Kyiv Independent 24 вересня повідомило джерело в розвідці*. (<https://teplodar.biz.ua/ukrayina-zlamala-proksi-krymu-ta-vyyavyla-dokumenty-pro-vykradennya-ditej-povidomlyaye-dzherelo-rozvidky/>). В 2014 році, коли РФ окупувала частину Донеччини, Луганщини та Крим, ситуація з роботою та рівнем життя там була дуже песимістичною. Підприємства закривалися або поступово згортали свою діяльність, російське фінансування проксі-сил на Донбасі осідало в кишенях очільників терористичних угруповань. (<https://www.brd24.com/news/yak-ukraintsi-v-okupatsii-zarobliaiut-na-zhyttia-analiz-zarplat-i-vytrat-ukraintsiv-natymchasovo-okupovanykh-terytoriiakh.html>). Кремлівські проксі якнайшвидше хочуть відзвітувати перед керівництвом. Кого залучають до псевдовиборів в окупації, чи понесуть місцеві мешканці відповідальність після звільнення територій та чому процес так званих виборів не має нічого спільного із законом – читайте у статті «Новин Донбасу» (<https://novosti.dn.ua/article/8980-yak-budut-prohodyty-vybory-prezydenta-rf-na-okupovanyh-terytoriyah>).

Варто зауважити, що у наведених вище прикладах лапки, означення («так звана», «фейкові», «псевдо-», «маріонеткова») та перехід до юридичних термінів («окупаційна держава», «колабораціонізм») виступають конотативними маркерами делегітимації, що знімає «нейтральність» з позначуваних суб'єктів і підкреслює їхній нелегальний, не визнаний Україною, статус. У термінах критичного дискурсу аналізу ці номінації: перерозподіляють легітимність (легітимною є лише українська влада, «влада» окупанта – дискурсивно заноситься в зону «позаправовості»); чітко дистрибують відповідальність (від «російська влада на ТОТ» до персоніфікованих «ставлеників»); нейтралізують пропагандистські евфемізми, перешкоджаючи нормалізації термінологічного апарату окупаційного управління.

Ономастичний простір тимчасово окупованих територій поповнився певною кількістю специфічних номінацій на позначення посад та персоналій представників окупаційної влади. Наприклад лексема *гауляйтер* позначає очільника окупаційної адміністрації. Номінація історично пов'язана з нацистською ієрархією. Відповідно *гауляйтер* це нацистський партійний чиновник, відповідальний за *гау*, територіальний округ. В історичній пам'яті саме вони несли відповідальність за окупаційну політику фашистів на місцях під час Другої світової війни, проведення акцій Голокосту та розстріли місцевого населення. У сучасному українському медіаполі слово набуває значення «адміністративний намісник, що очолює населені пункти або регіони, окуповані Росією під час російсько-української війни», часто супроводжується конкретизацією місця: *гауляйтер Севастополя*, пов'язується з репресивними чи «евакуаційними» практиками та демонстративною подвійною мораллю: *Гауляйтер, окупант чи просто зрадник: як правильно називати російських колаборантів* (https://24tv.ua/gaulyayter-okupant-prosto-zradnik-yak-pravilno-nazivati-rosiyskih_n2250521); *Помер окупаційний «гауляйтер» Нової Каховки Леонтєв* <https://glavcom.ua/country/incidents/pomer-okupatsijnij-hauljajter-novoji-kakhovki-leontjev-pomer-u-likarni-1081166.html>; *Знається, що також кремлівський гауляйтер, намагаючись зняти з Росії відповідальність за підриб Каховської ГЕС, вчергове повторив*

фейк про нібито руйнування дамби внаслідок «ракетних ударів ЗСУ» (<https://glavcom.ua/country/incidents/pomer-okupatsijnij-hauljajter-novoji-kakhovki-leontjev-pomer-u-likarni-1081166.html>). У цьому контексті варто згадати номінації *заступник гауляйтера* / *«права рука» гауляйтера*. Метонімічний переніс підкреслює вертикаль і «кадровий резерв» окупаційної влади, вказує на розширення кола відповідальних (не лише «голова», а й його виконавці та співавтори рішень): *Заступником гауляйтера Нової Каховки росіяни призначили колаборанта з Криму*. (<https://ipc.org.ua/uk/2024/01/zastupnykom-gaulyajtera-novoyi-kahovky-rosiyany-pryznachyly-kolaboranta-z-krymu/>); *Заступник гауляйтера Нижніх Сірогоз: 28-річний колаборант з Генічеського району отримав підозру* (<https://henichesk.rayon.in.ua/news/776608-zastupnik-gaulyaytera-nizhnikh-sirogoz-28-richniy-kolaborant-z-genicheskogo-rayonu-otrimav-pidozru>); Горбач – права рука Віталія Гури, якого 20 травня росіяни вигнали з посади гауляйтера Нової Каховки (<https://investigator.org.ua/ua/news-2/pivden/276880/>).

Висновки і перспективи подальших розробок у даному напрямі. Узагальнюючи аналіз приведених прикладів, можна стверджувати, що український медіадискурс виробив цілісну систему номінацій на позначення окупаційної влади, яка виконує не лише дескриптивну, а й виразно перетворювальну функцію: через лексико-графічні маркери та інтертекстуальні фрейми вона послідовно делегітимує окупаційні структури, розкриває їхній позаправний статус і переадресовує агентність центру зовнішнього контролю. Таке маркування розводить форму та зміст інституцій, унеможливаючи їхню нормалізацію як «нейтральної» бюрократії, і водночас консолидує суспільний консенсус щодо природи примусу, що лежить в основі окупаційних режимів. У координатах критичного дискурсу-аналізу це означає узгоджене функціонування на мікрорівні лексики, мезорівні редакційних практик і макрорівні ідеологічних наративів: нові лексеми, словосполучення та терміни інституціалізуються та стають механізмом громадянської імунізації проти легітимістичних евфемізмів.

Перспективи подальших досліджень убачаємо у створенні спеціалізованого

багатожанрового корпусу з детальною розміткою стратегій номінації, предикації та аргументації; у діяхронному порівнянні 2014–2025 років для простеження еволюції фреймів і їхньої стабілізації в редакційних політиках а також у зіставленні медійної номінації з правничими текстами для моде-

лювання траєкторії «від дискурсу до право-застосування». Такий підхід забезпечить як теоретичне поглиблення моделей дискурсу окупаційної влади, так і створення практичних комунікативно-мовленнєвих інструментів протидії нормалізації окупаційних режимів у публічній комунікації.

Література:

1. Brusylovskaya Olga, Maksymenko Iryna. *Analysis of the media discourse on the 2022 war in Ukraine: The case of Russia. Regional Science Policy & Practice*, 15 (1), 2023. Pp. 222–235. DOI: 10.1111/rsp3.12579.
2. Dijk T. A. van. *Ideology and discourse. A multidisciplinary introduction*. Barcelona: Pompeu Fabra University, 2000. P. 94.
3. Dijk, T. A. van. *Critical Discourse Studies: A Sociocognitive Approach*, in R. Wodak and M. Meyer (eds) *Methods of CDA*, London: Sage, 2009. pp. 62–86.
4. Fairclough N. *Critical discourse analysis as a method in social scientific research. Methods of critical discourse analysis*. 2001. 5(11), p. 121–138.
5. Nedashkivska Alla; Kusseb, Holger; Kress, Beatrix. *War against Ukraine: language, culture, and media. Canadian Slavonic Papers = Revue canadienne des slavistes*. Vol. 66, 2024 (Issues 3-4): 299–301. DOI:10.1080/00085006.2024.2415200
6. Reisigl, Martin, Wodak, Ruth Emily. *The Discourse-Historical Approach (DHA)*. In R. Wodak & M. Meyer (Eds.), *Methods of Critical Discourse Studies* (3rd ed., *Introducing Qualitative Methods*, pp. 23–61). Sage, London. 2015.
7. Rudakova A. *News Framing of the Ukrainian-Russian War: A Comparative Analysis of Russian and American News Media*. University of Arkansas. 2024. Graduate Theses and Dissertations. URL: <https://scholarworks.uark.edu/etd/5230>
8. Vestel Anastasiia, Degaetano-Ortlieb Stefania. *Interpretable Models for Detecting Linguistic Variation in Russian Media: Towards Unveiling Propagandistic Strategies during the Russo-Ukrainian War*. *Proceedings of LaTeCH-CLfL 2025*, pp. 109–116.
9. Фешуков Г. В. Концепція «оскупация бy проху» у міжнародному публічному праві. Окупація частин Донецької та Луганської областей України як практичний приклад застосування цієї концепції [Електронний ресурс]. *Юридичний науковий електронний журнал : електронне наукове фахове видання*. 2021. N 7. С. 306–309.

References:

1. Brusylovskaya, Olga & Maksymenko, Iryna. (2023). *Analysis of the media discourse on the 2022 war in Ukraine: The case of Russia. Regional Science Policy & Practice*, 15 (1), 222–235. DOI: 10.1111/rsp3.12579.
2. Dijk, T. A. van. (2000). *Ideology and discourse. A multidisciplinary introduction*. Barcelona: Pompeu Fabra University.
3. Dijk, T. A. van. (2009). *Critical Discourse Studies: A Sociocognitive Approach*, in R. Wodak and M. Meyer (eds) *Methods of CDA*, London: Sage, pp. 62–86.
4. Fairclough, N. (2001). *Critical discourse analysis as a method in social scientific research. Methods of critical discourse analysis*. 5(11), p. 121–138.
5. Nedashkivska, Alla, Kusseb, Holger, Kress, Beatrix. (2024). *War against Ukraine: language, culture, and media. Canadian Slavonic Papers = Revue canadienne des slavistes*. Vol. 66, (Issues 3-4): 299–301. DOI:10.1080/00085006.2024.2415200
6. Reisigl, Martin, & Wodak, Ruth Emily. (2015). *The Discourse-Historical Approach (DHA)*. In R. Wodak & M. Meyer (Eds.), *Methods of Critical Discourse Studies* (3rd ed., *Introducing Qualitative Methods*, pp. 23–61). Sage, London.
7. Rudakova, A. (2024). *News Framing of the Ukrainian-Russian War: A Comparative Analysis of Russian and American News Media*. University of Arkansas. Graduate Theses and Dissertations URL: <https://scholarworks.uark.edu/etd/5230>
8. Vestel, Anastasiia & Degaetano-Ortlieb, Stefania. (2025). *Interpretable Models for Detecting Linguistic Variation in Russian Media: Towards Unveiling Propagandistic Strategies during the Russo-Ukrainian War*. *Proceedings of LaTeCH-CLfL*, pp. 109–116.
9. Feschukov, G. V. (2021). *Kontseptsiya «occupation by proxy» u mizhnarodnomu publichnomu pravi. Okupatsiya chastyn Donets'koyi ta Luhans'koyi oblastey Ukrayiny yak praktychnyy pryklad zastosuvannya*

tsiyeyi kontseptsii. [The concept of «occupation by proxy» in international public law. The occupation of parts of the Donetsk and Luhansk regions of Ukraine as a practical example of the application of this concept] [Electronic resource]. Legal scientific electronic journal: electronic scientific professional publication. 2021. N 7. P. 306–309. [in Ukrainian].

Стаття надійшла до редакції 06.08.2025

Стаття прийнята 23.09.2025

Статтю опубліковано 27.10.2025